

Sygn. akt V CSK 359/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa małoletniego J. K. działającego
przez matkę A. D.

przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 12 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 945/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód nie powołał się wyraźnie na żadną z podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania spośród przytoczonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Stwierdzenie, że „w orzecznictwie sądów apelacyjnych powstały istotne rozbieżności w kwestii uznawania specjalistów z danej dziedziny za ekspertów a tym samym za biegłych w rozumieniu art. 278 k.p.c.”, co miałyby uzasadniać rozstrzygnięcie kwestii: „kim powinien być biegły sądowy”, „czy możliwe jest oparcie wyroku na opiniach wydanych w innym postępowaniu”, „czy prawidłowym jest oparcie wyroku na końcowych, niekoniecznie zasadnych wnioskach opinii”, sugeruje, że intencją skarżącego było powołanie się na zagadnienia prawne wymagające rozstrzygnięcia lub potrzebę wykładni art. 278 k.p.c.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436).

Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację juretyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

Sposób sformułowania przez powoda zagadnienia prawnego, na występowanie którego powołuje się w skardze kasacyjnej nie spełnia powyższych wymagań. Trzeba też podkreślić, że skoro skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno przebieg postępowania w tej sprawie, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), muszą pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie. W niniejszej sprawie taka relacja nie występuje.

Sąd Okręgowy przy formułowaniu wymagających wiedzy specjalistycznej wniosków o ustalonych faktach, nie bazował wyłącznie na dowodach przeprowadzonych w postępowaniu karnym, które toczyło się równolegle przeciwko pracownikom pozwanej placówki medycznej, ale dopuścił i na własne zlecenie przeprowadził dowód z opinii biegłych, którego wyniki uwzględnił przy czynieniu ustaleń i wydawaniu rozstrzygnięcia. Wnioski sformułowane przez biegłych powołanych w innych postępowaniach jedynie zestawiał i porównał z wynikami przeprowadzonego przez siebie dowodu, a to w celu upewnienia się o trafności wnioskowania zespołu biegłych, którzy opracowali opinię na jego zlecenie. W tym stanie rzeczy trudno przyjąć, żeby zagadnienia sformułowane przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nawiązywały do przebiegu postępowania w sprawie. Z motywów zaskarżonego wyroku wynika nadto, że Sąd Apelacyjny nie widział potrzeby uzupełniania materiału dowodowego zebranego przez Sąd pierwszej instancji wobec stwierdzenia, że Sąd ten przeprowadził wszystkie dowody zawnioskowane przez strony, zebrany przezeń materiał był dostateczny dla rozstrzygnięcia sprawy, a wnioski dowodowe zgłoszone w apelacji powoda były spóźnione w świetle art. 381 k.p.c.

Na naruszenie tego przepisu powód w obrębie podstaw skargi kasacyjnej się nie powołał.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.